

challenges associated with introducing fintech innovations in financial control were revealed, and the authors analyzed social aspects such as resistance to change, uncertainty in new technologies, and information confidentiality. An important consideration is also the legal status of information resources used in financial control. A few limitations and synergistic effects in the financial control of business structures, positive and negative aspects of innovations in the financial control system, and determination of ways to overcome existing challenges have been identified. The methodological basis of the article includes historical and logical methods, legal, ethical, comparative analysis, and data triangulation methods. The historical and logical method is used to analyze the evolution of financial and technological innovation. With the help of legal analysis, normative legal acts relating to the relevant sphere of social relations were studied. The ethical analysis allowed us to identify ethical guidelines for assessing the social and legal consequences of innovations in financial control. Comparative analysis has become the basis for comparing enterprise approaches to introducing innovations into the financial control system. Generalizing situational problems made it possible to evaluate the results of innovation implementation by business structures. The data triangulation method ensured the high reliability of the research results. The integration of these methods made it possible to obtain a comprehensive understanding of innovations in financial control, to study the social problems of their implementation, and to study the legal status of information resources in the context of relevant risks and challenges.

Keywords: business structures, innovative development, financial control, social risks, social challenges, information resources, legal information.

Стаття надійшла до редакції 25.12.2023 р.

Бібліографічний опис статті:

Ревак І.О., Підхормний О.М., Винник С.С. Розвиток інновацій у системі фінансового контролю підприємницьких структур: соціальні проблеми впровадження та правовий статус інформаційних ресурсів. Актуальні проблеми інноваційної економіки та права. 2024. № 1. С. 51-58.

Revak I., Pidkhoromnyi O., Vynnyk S. Novations' development in the business structures' financial control system: social problems of implementation and legal status of information resources. Actual problems of innovative economy and law. 2024. No. 1, pp. 51-58.

УДК 35:659.2; JEL classification: D73; H83; L30
DOI: <https://doi.org/10.36887/2524-0455-2024-1-12>

ГРИНЕВИЧ Людмила Володимирівна¹, доктор економічних наук, професор, завідувачка кафедри маркетингу, <https://orcid.org/0000-0002-4757-5106>

СОБОЛЕВ Вадим Григорович¹, кандидат економічних наук, доцент кафедри державного управління, публічного адміністрування та економічної політики, <https://orcid.org/0009-0004-8893-6213>

ТЕОРЕТИКО-МЕТОДОЛОГІЧНІ АСПЕКТИ СТАНОВЛЕННЯ КОМУНІКАТИВНОЇ СИСТЕМИ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ

Гриневич Л.В., Соболев В.Г. Теоретико-методологічні аспекти становлення комунікативної системи публічного управління.

У статті встановлено необхідність формування системи адміністративних комунікацій як способу забезпечення координативної діяльності суб'єктів державної, муніципальної, громадської влади та засобів масової інформації в управлінні суспільними процесами. Доведено, що становлення ефективної суспільної комунікації, підсистемою якої є комунікативний комплекс публічної влади, можливе за умови реформування системи публічного управління. Визначено теоретико-методологічні засади формування системи адміністративних комунікацій і розроблено її структурно-функціональну модель. Зроблено акцент на тому, що теоретичний опис комунікативного процесу в сучасному науковому дискурсі послугується різноманітними, причому іноді взаємовиключними гіпотезами, положеннями та підходами; доволі часто комунікацію як процес розглядають у вузьких сферах діяльності людини, і застосування використовуваних моделей для місцевого самоврядування виглядає проблематичним. Приділено увагу тому, що в умовах реформування державного управління в Україні одним з актуальних завдань є модернізація системи публічних комунікацій, наближення її до стандартів ЄС та передових країн світу, побудова ефективної моделі комунікативної діяльності органів державної влади. Визначено предмет і методи комунікативної взаємодії суспільних суб'єктів здійснення комунікативної публічної політики. Важливість комунікації в галузі державного управління і місцевого самоврядування полягає ще й у тому, що вона є надійним і постійним джерелом цінної інформації, яка потім використовується в управлінському процесі. Обґрунтовано, що комунікації публічного управління доцільно розглядати як сукупність підсистем інформаційно-спонукальних взаємодій. Зазначено, що загалом систему комунікацій публічного управління доречно визначити як взаємно узгоджені комплекси комунікативних горизонтальних і вертикальних, внутрішніх і зовнішніх, формальних і неформальних взаємодій суб'єктів суспільного простору (органів, організацій, установ і представників державної, самоврядної, громадської, медійної влади і громадян) на центральному, регіональному та місцевому рівнях, завдяки яким досягається координативність діяльності суб'єктів щодо управління суспільними процесами.

Ключові слова: комунікативна взаємодія, комунікативна стратегія, органи публічного управління, державне управління, засоби масової комунікації, інститути громадянського суспільства, комунікативна система публічного управління, місцеве самоврядування.

Постановка проблеми у загальному вигляді. Упровадження європейських стандартів життя та вихід України на провідні позиції у світі шляхом поступального розвитку в напрямках забезпечення розвитку, безпеки, відповідальності, гордості передбачає формування сучасної системи комунікацій для узгодженості взаємодії різних суспільних суб'єктів – владних (державного управління та місцевого самоврядування),

бізнесових структур, інститутів громадянського суспільства та громадян [1]. У формуванні суспільної комунікативної системи, відповідної сучасним глобалізаційним процесам та інформаційним технологіям, визначальна і координувальна роль належить відповідним органам публічного управління, оскільки «комунікація стає обов'язковою діяльністю сучасних демократій, забезпечуючи участь громадськості у прийнятті рішень і

¹Харківський національний економічний університет імені Семена Кузнеця

контроль за діями влади; являючи собою процес обміну інформації, забезпечуючи відкритість влади для громадськості та громадськості для влади, формуючи довіру громадян до влади і надаючи останній можливість отримати підтримку, стабілізуючи суспільні відносини» [2].

Становлення ефективної суспільної комунікації, підсистемою якої є комунікативний комплекс публічної влади, можливе за умови реформування системи публічного управління. Таким чином, процеси формування ефективної системи суспільної комунікації, реформування публічного управління, розвитку інститутів громадянського суспільства є взаємозалежними і за умови їх узгодженості здатні забезпечити синергетичний ефект суспільного поступу. Однак успішність формування та ефективність комунікативної системи публічного управління значною мірою визначається ґрунтовністю та досконалістю теоретико-методологічних засад, на яких базується розроблення та реалізація комунікативної політики, метою якої є формування загального смислового простору, сприйняття та розуміння шляхів розвитку суспільства, способів та інструментів вирішення проблем спільними зусиллями різних суспільних суб'єктів.

Аналіз останніх досліджень і публікацій.

У реалізації цих завдань доцільно ґрунтуватись на класичних теоріях комунікації та напрацювання таких вітчизняних дослідників, як: Т. Андрійчук, В. Бакуменко, А. Баровська, І. Василенко, Н. Грицяк, С. Даниленко, І. Делікатна, Т. Джига, Н. Драгомирецька, В. Дрешпак, М. Задорожна, А. Кохан, О. Крутій, А. Мельник, В. Міронченко, О. Молодцов, Н. Нижник, Л. Пашко, Г. Почепцов, Ю. Работа, О. Радченко, І. Розпутенко, О. Твердохліб, В. Шамрай, Л. Шкляр, В. Яблонський, О. Ярош, С. Яценко.

Формулювання цілей статті (постановка завдання).

Визначення теоретико-методологічних засад формування системи суспільної комунікації публічного управління. Для реалізації мети доцільно виконати такі завдання: обґрунтувати необхідність формування комунікативної системи публічного управління як способу забезпечення координованості діяльності суб'єктів державної, самоврядної, громадської, медійної влад щодо управління суспільними процесами; визначити комплекс теоретико-методологічних засад становлення комунікативної системи публічного управління; розробити її структурно-функціональну модель.

Виклад основного матеріалу дослідження. Усебічний і ґрунтовний аналіз проблеми суспільних комунікацій в Україні в умовах сучасних внутрішніх і зовнішніх викликів здійснили учасники науково-практичної конференції «Запровадження комунікації органів державної влади: виклики та завдання», організованої Національним інститутом стратегічних досліджень та The communication reform group при Кабінеті Міністрів України. Вітчизняні та зарубіжні науковці та практики, опрацювавши питання необхідності переходу у сфері державної політики від інформування до комунікації; понятійно-категоріального апарату визначення системи публічної

комунікації; інституційного, нормативно-правового забезпечення комунікації органів державної влади, дійшли згоди щодо: невідкладної зміни системи державного управління, переходу від політики інформування до публічної комунікації для запровадження європейської моделі суспільних відносин; доцільності реалізації комунікації органів державної влади на належних теоретико-методологічних засадах (чіткому понятійно-категоріальному апарату, що означає вироблення сучасного глосарію; адекватній методології та критеріях оцінювання ефективності); необхідності вивчення міжнародного досвіду комунікації органів державної влади, її нормативно-правового й інституційного забезпечення для визначення оптимальних підходів і моделей комунікації для впровадження їх в Україні; необхідності нормативно-правового закріплення відповідальності органів влади за організацію та відсутність комунікації; вирішення питання належного статусу підрозділів, відповідальних за комунікацію; необхідності розроблення пілотних проєктів для апробації світових практик в Україні [3].

В умовах реформування державного управління в Україні одним з актуальних завдань є модернізація системи публічних комунікацій, наближення її до стандартів ЄС і передових країн світу, побудова ефективної моделі комунікативної діяльності органів державної влади. Важливою складовою цього процесу є створення дієвих механізмів координації комунікативних зусиль органів влади, що дасть можливість об'єднати зусилля у вирішенні спільних завдань, уникнути дублювання функцій і спростити організаційну структуру [4].

Однак щодо визначення й аналізу викликів і завдань запровадження комунікації органів державної влади доцільно поставити питання дещо ширше, а саме: формування комунікативної системи публічного управління як способу забезпечення координованості діяльності суб'єктів державної, самоврядної, громадської, медійної влад щодо управління суспільними процесами.

Реалізація основних завдань Стратегії реформування «Україна – 2030», зокрема реформування системи державного управління та місцевого самоврядування, потребує кардинальної зміни способу взаємовідносин центральних, регіональних і місцевих органів влади з громадянами, громадами та інституціями громадянського суспільства. Суть зміни способу взаємовідносин – у переході від адміністративно-розпорядчого до управління на основі: принципів взаємовигідного співробітництва; правових і фінансових механізмів; створення умов для набуття належної суб'єктності органами влади, громадами, громадянами та їх об'єднаннями.

Отже, для «забезпечення демократичних процесів постає необхідність сформувати принципово нові моделі суспільної комунікації різних суб'єктів та розробити нові підходи до державної політики в цій сфері – комунікативну політику, ... яка має стосуватися не лише інформаційної сфери чи зв'язків з громадськістю, а усіх галузевих напрямів державного управління та всіх гілок влади» [5] і яка має базуватись на таких критеріях, як:

формування суб'єктно-суб'єктних взаємовідносин між владою та громадянами, громадами й інституціями громадянського суспільства; повага, формування доброзичливих відносин між владою та громадськістю, розуміння її очікувань і координація зусиль на їх реалізацію; контроль за органами влади «знизу» – з боку громадянського суспільства.

Таким чином, «державна комунікативна політика – це організована, цілеспрямована та відносно стабільна діяльність органів влади щодо: проведення широкого діалогу стосовно цілей, завдань, напрямів державотворення; забезпечення громадськості вчасною, чіткою, достовірною, релевантною інформацією та роз'яснення суспільної вигоди стосовно конкретних політик, державних програм, адміністративних послуг та ініціатив органів влади; налагодження ефективних каналів зворотного зв'язку; формування довіри до владних структур; створення бренду (іміджу) держави. Метою державної комунікативної політики є формування спільного смислового простору та бачення розвитку держави. Для реалізації цієї мети необхідним є належне координування комунікативних зусиль різних органів влади, якісне управління комунікативними потоками, відповідність комунікативним потребам різних аудиторій» [6]. Невід'ємною складовою державної комунікативної політики є комунікаційна політика як «організована, цілеспрямована та відносно стабільна діяльність органів влади щодо забезпечення функціонування та розвитку системи засобів, ліній зв'язку, що забезпечують рух інформації, а саме: IT, ІКТ, зокрема мережі широкосмугового Інтернету, технічного забезпечення функціонування медіа (телекомунікації, мовлення) тощо».

Комунікація як спосіб координації діяльності суб'єктів у площині вироблення та реалізації державної політики потребує запровадження нових форм взаємодії органів влади різних рівнів, участі інститутів громадянського суспільства та масмедіа.

Предметом і методами комунікативної взаємодії суспільних суб'єктів здійснення комунікативної публічної політики є: на етапі формування порядку денного – визначення суспільних проблем; опитування громадської думки; інформування стейкхолдерів; на етапі вибору альтернатив – консультування з громадськістю та експертними середовищами; аналітичні дослідження; прогнозування та проектування розвитку процесів; на етапі прийняття рішення – вибір ефективної альтернативи; оцінювання впливів; інформування стейкхолдерів і громадськості; на етапі реалізації рішення – впровадження рішення; роз'яснення; експертне оцінювання; громадський контроль [7].

Формування ефективної комунікативної системи публічного управління як способу забезпечення координованості діяльності суб'єктів державної, самоврядної, громадської, медійної влад щодо управління суспільними процесами наперед потребує визначення комплексу її теоретико-методологічних засад, а саме: окреслення проблем, верифікація фактів як наукових, формулювання гіпотез, визначення адекватних предметності теорій, ідей, принципів, законів, категорій і понять. Таким чином, питання не доцільно

обмежувати лише «визначенням фахових термінів і формуванням глосарію» [8].

Проблему доцільно окреслити у ширшій, власне методологічній, площині – з'ясування умов, способів і засобів перетворення позитивних наукових знань про дійсність в метод подальшого пізнання цієї діяльності. Суттю теоретико-методологічного опрацювання проблеми формування ефективної комунікативної системи публічного управління є переведення наявного істинного фундаментального та прикладного знання у площину його застосування як знаряддя, засобу отримання нового достовірного знання, необхідного для здійснення розроблення та реалізації державної комунікативної публічної політики, зокрема в частині визначення: структурно-функціональної будови (моделі) комунікативної системи публічного управління, особливостей змісту та форм, принципів побудови та управління комунікативними процесами, зв'язками та впливами; стратегії (концепції) державної комунікативної публічної політики – стратегічної мети, напрямів і пріоритетів, цілей і завдань, принципів і цінностей, шляхів, способів, засобів та етапів вирішення проблем, нормативно-правових, організаційних, фінансових механізмів і ресурсів, очікуваних результатів та індикаторів реалізації концепції.

Унаслідок цього здійснюється теоретичне освоєння і представлення у формі наукових знань цілісного і системного уявлення про закономірності та сутнісні характеристики комунікативної системи публічного управління. Тобто її теоретичний вимір: формується внаслідок узагальнення «об'єктивних фактів, досвіду, суспільно-історичної практики людей»; «є формою систематизації наукових знань, способом опису об'єктивної дійсності та засобом пояснення її закономірностей»; здатний «передбачати нові явища, закономірності, тенденції розвитку»; виступає як система понять, висловлювань, умовиводів, зведених до єдиного об'єднаного начала, роль якого відіграє певна узагальнююча ідея» [5]. А тому вихідним етапом теоретико-методологічного визначення проблеми формування ефективної комунікативної системи публічного управління є напрацювання пов'язаних між собою принципів, які є «центральними поняттями, основоположними ідеями, що пронизують певну систему знання і субординують його», забезпечують «розгортання самого знання у систему, де всі теоретичні положення логічно пов'язані між собою і впливають певним чином одне з одного» [3].

Комунікації публічного управління доцільно розглядати як сукупність підсистем інформаційно-спонукальних взаємодій (передачі інформації; обміну інформацією; спонукання до діяльності відповідно до змісту інформаційного посилу; продукування інформації у процесі взаємного обміну; впливу на формування свідомості суспільних суб'єктів) між суб'єктами державної, самоврядної, громадської, медійної влад для забезпечення інформування про рішення та послуги; роз'яснення суспільних, державних, громадських пріоритетів, залучення стейкхолдерів до прийняття державних і муніципальних рішень; консультування та

налагодження належного зворотного зв'язку з громадськістю; сприяння розвитку громадської думки та здійсненню громадського контролю тощо.

Загалом систему комунікацій публічного управління доречно визначити як взаємно узгоджені комплекси комунікативних горизонтальних і вертикальних, внутрішніх і зовнішніх, формальних і неформальних взаємодій суб'єктів суспільного простору (органів, організацій, установ і представників державної, самоврядної, громадської, медійної влад і громадян) на центральному, регіональному та місцевому рівнях, завдяки яким досягається координованість діяльності суб'єктів щодо управління суспільними процесами.

Висновки та перспективи подальших досліджень. Підсумовуючи викладене, зазначимо, що:

1. Необхідність формування комунікативної системи публічного управління обумовлена незадовільним станом комунікацій органів державної влади, місцевого самоврядування та інститутів громадянського суспільства, внаслідок чого відсутня належна координованість їх діяльності щодо управління процесами економічного, соціального, гуманітарного розвитку суспільства; відсутністю цілісної державної комунікативної політики, комунікативної стратегії і тактики органів публічної влади, єдиної системи комунікативних підрозділів у них; необхідністю координації комунікативних дій суб'єктів державної, самоврядної, громадської, медійної влад задля забезпечення результативного впливу на управління суспільними процесами, оптимального й ефективного

використання економічних, організаційних, комунікаційних та інших ресурсів; нагальною потребою «вироблення механізму своєчасного виявлення, запобігання і нейтралізації реальних і потенційних загроз національній безпеці в інформаційній сфері та побудови національної системи стратегічних комунікацій» тощо.

2. Формуванню ефективної комунікативної системи публічного управління передують визначення комплексу її теоретико-методологічних засад: переведення наявного істинного фундаментального та прикладного знання у площину його застосування як знаряддя, засобу отримання нового достовірного знання, необхідного для здійснення розроблення та реалізації державної комунікативної публічної політики.

3. Система комунікацій публічного управління загалом – це комплекс взаємно узгоджених комунікативних горизонтальних і вертикальних, внутрішніх і зовнішніх, формальних і неформальних взаємодій суб'єктів суспільного простору (органів, організацій, установ і представників державної, самоврядної, громадської, медійної влад і громадян) на центральному, регіональному та місцевому рівнях, завдяки яким досягається координованість діяльності суб'єктів щодо управління суспільними процесами.

В окресленому напрямі дослідження доцільно окремо та детальніше розглянути теоретико-методологічні засади та структурно-функціональну динаміку процесу становлення комунікативної системи публічного управління.

Література.

1. Баровська А., Коваль І. Комунікативний vs комунікаційний: чому, коли, навіщо. *Запровадження комунікації органів державної влади: виклики та завдання*: зб. мат. наук.-практ. конф. Київ: Фенікс, 2016. С. 98-103.
2. Ганущин С. Адаптація до предметності державного управління наукових підходів, теорій і моделей комунікацій. *Ефективність державного управління*: зб. наук. пр. Вип. 3 (48). Львів: ЛРІДУ НАДУ, 2016. С. 76-86.
3. Запровадження комунікації органів державної влади: виклики та завдання: зб. мат. наук.-практ. конф. Київ: Фенікс, 2016. С. 3.
4. Кохан А. Комунікативна стратегія і тактика органів публічної влади. *Запровадження комунікації органів державної влади: виклики та завдання*: зб. мат. наук.-практ. конф. Київ: Фенікс, 2016. С. 69-75.
5. Петров В. Стратегічні комунікації як інструмент протидії у гібридній війні. *Запровадження комунікації органів державної влади: виклики та завдання*: зб. мат. наук.-практ. конф. Київ: Фенікс, 2016. С. 65-69.
6. Самоїленко С. Координація комунікативної діяльності органів виконавчої влади: стан та шляхи вдосконалення. *Запровадження комунікації органів державної влади: виклики та завдання*: зб. мат. наук.-практ. конф. Київ: Фенікс, 2016. С. 60-65.
7. Указ Президента України «Про Цілі сталого розвитку України на період до 2030 року» № 722/2019 від 30 вересня 2019 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/722/2019#Text>.
8. Шинкарук В.І. Філософський енциклопедичний словник: енциклопедія. Київ: Абрис, 2002. С. 374.

References.

1. Barovs'ka, A., Koval', I. (2016). «Communicative vs communicative: why, when, why». *Zaprovadzhennia komunikatsii orhaniv derzhavnoi vlady: vyklyky ta zavdannia*. [Komunikatyvnyj vs komunikatsijnyj: chomu, koly, navischo]. *Proceeding of the Materials of the nauk.-prakt. conf.* Kyiv: Feniks. pp. 98-103.
2. Hanuschyn, S. (2016). «Adaptation to the objectivity of state administration of scientific approaches, theories and communication models». *Efektivnist' derzhavnoho upravlinnia*. [Adaptatsiia do predmetnosti derzhavnoho upravlinnia naukovykh pidkhodiv, teorii i modelej komunikatsij]. *Proceeding of the Materials of the nauk. pr. Issue 3 (48)*. L'viv: LRIDU NADU. pp. 76-86.
3. *Zaprovadzhennia komunikatsii orhaniv derzhavnoi vlady: vyklyky ta zavdannia*. [Introduction of communication of state authorities: challenges and tasks]. *Proceeding of the Materials of the nauk.-prakt. conf.* Kyiv: Feniks. pp. 3.
4. Kokhan, A. (2016). «Communicative strategy and tactics of public authorities». *Zaprovadzhennia komunikatsii orhaniv derzhavnoi vlady: vyklyky ta zavdannia*. [Komunikatyvna stratehiia i taktika orhaniv publichnoi vlady]. *Proceeding of the Materials of the nauk.-prakt. conf.* Kyiv: Feniks. pp. 69-75.
5. Petrov, V. (2016). «Strategic communications as a countermeasure tool in hybrid warfare». *Zaprovadzhennia komunikatsii orhaniv derzhavnoi vlady: vyklyky ta zavdannia*. [Stratehichni komunikatsii iak instrument protydiv u hibrydnyj vijni]. *Proceeding of the Materials of the nauk.-prakt. conf.* Kyiv: Feniks. pp. 65-69.
6. Samoilenko, S. (2016). «Coordination of communicative activities of executive authorities: status and ways of improvement». *Zaprovadzhennia komunikatsii orhaniv derzhavnoi vlady: vyklyky ta zavdannia*. [Koordynatsiia komunikatyvnoi diial'nosti orhaniv vykonavchoi vlady: stan ta shliakhy vdoskonalennia]. *Proceeding of the Materials of the nauk.-prakt. conf.* Kyiv: Feniks. pp. 60-65.

7. Ukaz Prezydenta Ukrainy «Pro Tsili staloho rozvytku Ukrainy na period do 2030 roku». (2019). [Decree of the President of Ukraine "On the Sustainable Development Goals of Ukraine for the period until 2030"]. № 722/2019 dated September 30, 2019. Available at: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/722/2019#Text>.

8. *Shynkaruk, V.I.* (2002). *Filosofs'kyj entsyklopedychnyj slovnyk*. [Philosophical encyclopedic dictionary]. Abrys. Kyiv. Ukraine.

Abstract.

Grynevych L., Sobolev V. Theoretical and methodological aspects of formation communication system of public administration.

The article establishes the need for the formation of a system of administrative communications to ensure the coordination of activities of subjects of state, municipal, public authorities, and mass media in the management of social processes. It has been proven that the formation of effective public communication, the communicative complex of the public power subsystem, is possible by reforming the public administration system. The theoretical and methodological principles of forming the administrative communications system were defined, and its structural and functional model was developed. Emphasis is placed on the theoretical description of the communicative process in modern scientific discourse, which uses various, and sometimes mutually exclusive, hypotheses, positions, and approaches; quite often, communication as a process is considered a relatively narrow sphere of human activity, and the application of the used models for local self-government seems problematic. Attention is paid to the fact that in the conditions of public administration reform in Ukraine, one of the urgent tasks is the modernization of the public communications system, bringing it closer to the standards of the EU and leading countries of the world, building an effective model of communication activities of state authorities. The subject and methods of communicative interaction of social subjects implementing communicative public policy are defined. The importance of communication in state administration and local self-government is also proven by its (communication) feature, which is a reliable and constant supplier of valuable information, which is then used in the management process. Public administration communications should be considered as a set of subsystems of informational and motivational interactions. It is noted that, in general, it is appropriate to define the communication system of public administration as mutually agreed complexes of communicative horizontal and vertical, internal and external, formal and informal interactions of subjects of public space (bodies, organizations, institutions, and representatives of state, self-governing, public, media authorities and citizens) at the central, regional and local levels, thanks to which the coordination of the activities of the subjects regarding the management of social processes is achieved.

Keywords: communicative interaction, communicative strategy, public administration bodies, state administration, mass communication media, civil society institutions, communicative system of public administration, local self-government.

Стаття надійшла до редакції 16.12.2023 р.

Бібліографічний опис статті:

Гриневиц Л.В., Соболев В.Г. Теоретико-методологічні аспекти становлення комунікативної системи публічного управління. *Актуальні проблеми інноваційної економіки та права*. 2024. № 1. С. 58-62.

Grynevych L., Sobolev V. Theoretical and methodological aspects of formation communication system of public administration. *Actual problems of innovative economy and law*. 2024. No. 1, pp. 58-62.

